

Fabienův příběh

Jmenuji se Fabien Didier Yene. Pocházím z respektované rodiny z kamerunské vesnice u Ekombitié a navštěvoval jsem školu v hlavní městě Yaoundé. Můj otec se oženil proti přání rodiny se ženou pocházející z méně uznávaného kmene. Kvůli tomu byl ze mě kulturní "outsider". Po smrti mého otce se moje spojení s rodnou vesnicí úplně přetrhlo. Když moje přítelkyně Valerie, která patřila k nepřátelskému kmeni, zemřela při dopravní nehodě, přestěhoval jsem se do Čadu. Byl jsem zoufalý, protože jsem se bál odvety jejího kmene. Chtěl jsem zůstat v Čadu, ale rychle jsem zjistil, že je chudší než Kamerun. Z Čadu jsem přešel do Nigérie, odtud do Nigeru, Libye, Alžírsko a nakonec do Maroka. Byla to odysea, během níž jsem se dostal na pokraj svých sil.

Během mé cesty přes poušť jsem se dostal na pokraj svých fyzických sil, po psychické stránce jsem se ocitl na hranici zoufalství. Převaděči, policie a gangy zneužívají mnoha uprchlíků. Během mé cesty jsem se setkal s neuvěřitelnou korupcí policie a úřadů, násilím či okatým rasismem proti černým Afričanům v zemích Maghrebu (arabská část Afriky). Mnoho lidí během cesty na sever zemřelo. Roky jsem nemohl odejít z Maroka, ale nakonec jsem se dostal do Evropy.

Dnes žiji ve Francii, oženil jsem se s Francouzskou a stal jsem se otcem. Mám povolení k pobytu, které si musím nechat každý rok obnovovat. Je to pro mě zároveň příležitost prosadit se. Zasazuji se za práva migrantů, o svém příběhu jsem napsal i knihu. Dost mě podporují evropští aktivisté. Nemůžu říct, že Francii nemám rád. Mám ji velmi rád, ale chybí mi moje rodná země. Lidé, jídlo, společnost, kultura. Myslím, že tohle se nikdy nezmění.